

بررسی اصل یکنواختی در توابع رفاه اجتماعی و منطق فازی

رضا اسمعیل زاده^۱، پرستو مرزی^۲

هیات علمی اقتصاد دانشگاه پیام نور

دانشجوی حسابداری دانشگاه گیلان

چکیده

توابع رفاه اجتماعی در ادبیات اقتصادی در جهت مبادله برابری و کارایی به کار میروند. این توابع با ویژگی هایی خاصی در اقتصاد سنتی مشخص شده اند. یکی از این ویژگی ها که در این مقاله بررسی شده است اصل یکنواختی است. در بعضی از زمینه ها به خصوص در حوزه سلامت ممکن است اصل یکنواختی به علت چیره شدن توجه به مسائل توزیعی نسبت به موضوع کارایی نقض شود. وقتی که چنین موردی مطرح است توابع رفاه اجتماعی مرسوم، به اندازه کافی در جهت ارائه رجحان های اجتماعی انعطاف پذیر نیستند. در این راستا در این مقاله تابع رفاه اجتماعی پیشنهاد می شود که در صورت عدم وجود یکنواختی کاربرد دارد. از طرفی می دانیم که در مباحث مقدار دهی به رجحان ها و نحوه رتبه بندی آنها نکته ای وجود دارد و اینست که مباحث یاد شده از مفاهیمی استفاده می کنند که نسبت داد دقیق یک عدد به آنها یا تصمیم گیری نسبت به آنها معمولاً از قطعیت لازم برخوردار نیست و نمی توان به صراحت درباره آنها تصمیم گرفت در این حالت استفاده از منطق دودویی به صورت سنتی چندان منطقی به نظر می رسد و راهگشای مشکل فوق می تواند منطق فازی باشد. با توجه به مطالب یاد شده در مقاله حاضر علاوه بر بررسی بحث نابرابری در حوزه سلامت، به بررسی موضوع منطق فازی و ضرورت ارتباط آن با انتخاب اجتماعی و همچنین بررسی اصل یکنواختی با استفاده از تعاریف آن در حوزه فازی مورد بررسی قرار گرفته است که در نهایت نقض اصل یکنواختی در این فضا مورد تایید قرار نگرفت.

واژگان کلیدی: تابع رفاه اجتماعی ، یکنواختی ، مبادله کارایی و برابری. منطق فازی